

A woman wearing a wide-brimmed hat, a tan jacket, and a white lace-trimmed skirt stands on a wooden dock. She has her arms outstretched, looking out over a calm lake. The background features lush green forests and snow-capped mountains under a soft, warm sky. Green leaves from trees are visible in the foreground, framing the scene.

CARLA LAUREANO

Een
Wereld
van
Verschil

Vijf oude huizen
Twee gebroken harten
Een nieuw begin

1

Het was goed om weer thuis te zijn. Of tenminste, dat zou het zijn als ze enig idee had wat het woord ‘thuis’ precies inhield.

Kendall Green hees zich van de achterbank van de Uber, trok haar rolkoffer achter zich aan naar buiten en zwaaide nog even naar de chauffeur voordat ze de steile oprijlaan betrad. In de maand sinds ze Pasadena had verlaten, was de zomer overgegaan in de herfst – voor zover je in Zuid-Californië tenminste ooit echt van herfst kon spreken – waardoor de verkleurde bladeren van de witte eik nu opvallend afstaken tegen die van de palmbomen rondom het erf. Haar koffer hobbelde gelijkmatig met het klakken van haar gehakte laarsjes over het ongelijke oppervlak totdat ze stilstond voor een smeedijzeren hek waar een metalen bord met daarop de woorden ‘Chronicle Design’ aan was bevestigd.

Kendall glimlachte in zichzelf en drukte op het knopje van de intercom. ‘Sophie... ik ben het.’

Meteen klonk het geluid van een zoemer door de speaker en ging het hek met een metalige klik van het slot. Het ding knarste in zijn scharnieren toen Kendall het openduwde en zodra ze erdoorheen was gestapt, sloeg ze het met een galmende klik weer achter zich dicht. Ze ademde een keer diep in en liep toen over de Saltillo-tegels waarmee het voorerf was geplaveid richting het huis. Als ze dan toch een woning haar thuis moest noemen, dan was dat deze woning. Het kon haar niet schelen dat het statige gebouw in Spaanse stijl slechts een huurhuis was en tegelijkertijd als kantoor en woonhuis fungeerde. Dit was de plek waar haar antieke spulletjes huisden, en dat betekende dat dit ook de plaats was waar zij thuishoorde. Tenminste voorlopig. De huur ging elk jaar in november omhoog en als dat nog één keer zou gebeuren, zouden ze op straat staan.

Dat gold in elk geval voor Kendall. Sophie kon nog op haar

familie terugvallen, hoewel ze het eigenlijk niet zag zitten om hun om hulp te vragen.

Zodra Kendall door de boogvormige voordeur naar binnen stapte, verscheen er een knappe brunette met een draadloze kantoorfoon tegen haar oor gedrukt in de hal. Ze stak een vinger in de lucht, ten teken dat ze een klein momentje geduld moest hebben, rondde snel haar gesprek af en wierp Kendall toen een brede glimlach toe. ‘Gelukkig! Jij bent vroeg terug!’

Kendall lachte en omhelsde haar vriendin en assistente, Sophie Daniels. De ketting van houten kralen die onderdeel uitmaakte van Sophies gebruikelijke bohemien-outfit, drukte pijnlijk tegen Kendalls borstbeen, maar ze wurmde zich niet los uit de omhelzing. Ze zou niet willen zeggen dat ze Zuid-Californië had gemist terwijl ze weg was, maar ze had haar vriendin wel gemist, zelfs haar overweldigende rozenparfum. ‘Slechts één dag te vroeg,’ zei Kendall, terwijl ze haar vriendin uiteindelijk losliet en de voordeur achter zich dichtduwde. Ze verstarde omdat ze werd overvallen door een afschrikwekkende gedachte. ‘Er zit toch niet weer een muis vast in het bad?’

Sophie huiverde. ‘Nee, gelukkig niet. Als dat weer was gebeurd, zou het huis nu waarschijnlijk tot de grond toe zijn afgebrand.’ Ze pakte Kendalls rolkoffer en trok die de kamer binnen die meteen aan de hal grensde. ‘Kom, ga zitten. Ik wil alles over Europa horen.’

Kendall volgde haar de ruimte in die ze als kantoor gebruikten en merkte dat het er daarbinnen nog net zo uitzag als ze het vertrek had achtergelaten – bureaus met hoge stapels papieren en stofstalen, de vergadertafel vol met catalogi. Sophies voornemen om hun kantoor op te ruimen, had duidelijk geen vervolg gekregen. Ze schoof een doos met monsters van cementtegels aan de kant om een zitplaats voor Kendall vrij te maken en plofte zelf tegenover haar neer.

‘Nou, ondanks alle veilingen was Londen een behoorlijke flop,’ zei Kendall. ‘Ik heb wel een modernistisch schilderij voor het Vergara-project bij Christie’s opgehaald en een aantal serviesstukken voor Rebecca Moon bij de London Silver Vaults, maar verder...’

Sophie rolde met haar ogen. ‘Ik wil niet horen wat je hebt gekocht. Ik wil horen wie je allemaal hebt *ontmoet*.’

Dat was Sophie, altijd optimistisch. Als Kendall op zakenreis ging, had ze geluk als ze naast haar bezoeken aan het veilinghuis en de antiekmarkten nog ergens anders kwam, laat staan dat ze nog de mogelijkheid had tijd vrij te maken voor een bezoekje aan een van de meer... aantrekkelijke bezienswaardigheden van de stad. Maar dat weerhield Sophie er niet van om Kendall aan te moedigen een beetje van het leven te genieten. Ze hoopte waarschijnlijk dat Kendall verliefd zou worden op een Europese prins of van haar voeten zou worden geblazen door een stormachtige romance met een aantrekkelijke kerel uit Schotland.

‘Je kent me wel beter. Zoals altijd had ik helemaal geen tijd om anderen te ontmoeten. Maar zeg eens, wat is er gebeurd terwijl ik weg was? Behalve dan dat er een tornado over mijn bureau is getrokken?’

‘We hebben een nieuwe cliënt...’

‘En dat vertel je me nu pas? Vertel!’

Er verscheen een glimlach op Sophies gezicht. Ze sprong op en griste haar tablet van haar bureau. ‘Wacht maar tot je dit huis hebt gezien. Het is een moderne woning, door Thornton Ladd ontworpen in de Mid-Century Modern-stijl en het staat in Long Beach. La Marina Estates. In de jaren tachtig heeft het een afschuwelijke “update” ondergaan, maar de familie Thomas wil graag dat de originele details worden teruggebracht.’ Ze toverde haar fotogalerij tevoorschijn en begon door de foto’s van het huis te swipen, die vanuit alle hoeken waren genomen. Wat je verder ook over Sophie kon zeggen, wat ze deed, deed ze in elk geval grondig.

‘Wauw. Diagonaal gelegde vloeren van walnoothout. Die zie je niet vaak.’ Kendall swipete terug en vergrootte de foto om de details op de betonnen haard in de woning te zien, die bedekt was met afschuwelijke siersteenstrips. ‘Gelukkig zijn ze gemaakt van finer. Het moet niet al te moeilijk zijn om die te verwijderen, hoewel de muur als we daarmee klaar zijn wel moet worden behandeld met skim-coating.’

Er begon zich opwinding in haar binnenste op te bouwen. Haar stijl neeg meer richting Europese antiek en gedetailleerde afwerkingen, alles wat maar duidelijk gestempeld was door traditie – de Franse provinciale stijl, de Spaanse stijl, de tudorstijl – maar het zou best leuk kunnen zijn om eens te werken met iets wat er zo gestroomlijnd en modern uitzag, vooral omdat hun cliënten steeds meer vroegen naar eclectische ruimtes met een mix van herkomsten en stijlen. ‘Wanneer gaan we beginnen?’

Sophie gaf niet meteen antwoord, en Kendall keek op naar het gezicht van haar vriendin. ‘Wat?’

‘Het is alleen zo dat... ze uitdrukkelijk om mij hebben gevraagd. Niet om jou.’

‘O.’ Kendall likte langs haar lippen en slikte een steek van pijn weg. ‘Natuurlijk. Ik dacht alleen... Nee, het is helemaal goed.’

‘Weet je het zeker? Die stijl past helemaal in mijn straatje en omdat je mij ook de leiding hebt gegeven over het Najarian-project –’

‘Ja, echt. Het klinkt helemaal logisch. En je zult het fantastisch doen. Het is de hoogste tijd dat jij zelf een aantal projecten onder je hoede krijgt, zonder dat ik me ermee bemoei. En als we onafhankelijk van elkaar werken, brengt dat alleen maar meer geld in het laatje, voor ons allebei.’

‘Ja, zo dacht ik er ook over.’ Sophie was duidelijk opgelucht. Maar toen trok er meteen weer een schaduw over haar gelaat. ‘Ik wilde je dit eigenlijk pas vertellen als je weer een beetje gesetteld bent...’

Kendall verstijfde. ‘Je neemt toch geen ontslag zodat je voor jezelf kunt beginnen?’

‘Nee! Natuurlijk niet.’ Sophie lachte, maar werd daarna meteen weer ernstig. ‘Onze huisbaas heeft ons de aankondiging voor huurverhoging gestuurd.’

Voelde Kendall eerder nog een steek van pijn, nu sloeg die om in pure paniek. ‘Hoe erg is het?’

‘Het is in elk geval geen meevaller. Achtduizend.’

‘Per maand?’

‘Nou, in elk geval niet per jaar, dat is zeker.’

Kendall sloot haar ogen en probeerde haar plotseling op hol geslagen hart te kalmeren. In vergelijking met de huur van een bedrijfspand klonk achtduizend dollar per maand niet als veel geld, maar omdat ze hier ook woonden, kon slechts een deel van dat bedrag worden afgeschreven van hun zakelijke belasting. De rest moesten ze ophoesten vanuit hun eigen salaris, dat redelijk pover was gezien de grote bedragen die vastzaten in de inventaris en de uitstaande rekeningen.

‘Dan is het helemaal een goed idee dat je je eigen cliënten neemt,’ zei Kendall uiteindelijk terwijl ze haar rug rechtte. ‘Als we onafhankelijk van elkaar werken, zal het moeten lukken. En in dat geval wordt het waarschijnlijk tijd om op onze website te vermelden dat je als binnenhuisarchitecte werkt.’ Ze forceerde een glimlach. ‘Geef me even de tijd om mijn spullen in mijn kamer te zetten en me om te kleden, dan kun je mij daarna jouw ideeën laten zien.’

Sophie beantwoordde de glimlach en Kendall duwde zichzelf overeind, maar haar tred was minder opgetogen toen ze de rolkoffer over de vloer van kleitegels naar haar slaapkamer trok. Het huis in Spaanse stijl had twee hoofdslaapkamers – grote kamers met elk een eigen badkamer en suite – zodat Sophie en zij geen badkamer hoefden te delen, hoewel het Kendall niets zou hebben uitgemaakt als dat wel het geval was geweest. Ze voelde zich al een geluksvogel dat ze woonde in een huis dat meerdere miljoenen waard was en stond in een van de beste wijken van Pasadena, een luxe waar ze als kind niet van had durven dromen. Tot nu toe had hun werkrelatie zich altijd langs bepaalde scheidslijnen afgespeeld: Kendall beschikte over de ontwerpvaardigheden en de ervaring; Sophie hield de administratieve taken onder haar hoede en fungeerde als haar assistente. Pas in de afgelopen paar maanden had Kendall haar het voortouw laten nemen in een aantal projecten, en dat alleen maar omdat Kendalls agenda overvol was geraakt. Maar ze had niet verwacht dat ze zou terugkeren van een van haar inkoopreizen en vervolgens zou ontdekken dat

haar assistente eigen cliënten had aangenomen.

‘Doe niet zo stom,’ fluisterde ze tegen zichzelf, terwijl ze een plotselinge brok van wat verdacht veel op jaloezie leek probeerde weg te slikken. Kendall mocht met haar negenentwintig jaar dan wellicht redelijk jong zijn voor dit vak, maar ze had naam gemaakt door haar onberispelijke smaak en haar talent om unieke meubelstukken te vinden voorzien van interessante – en volledig gedocumenteerde – achtergrondverhalen. Iedereen, van filmsterren tot tv-producenten en de beau monde, wilde graag een pronkkast in hun woning die nog van de achter-achter-achter-achterkleindochter van Catharina van Aragon was geweest, of een Deens modern prototype van Hans Wegner dat nooit in productie was genomen. Het was haar reputatie dat ze er alles aan deed om de stukken aan te kopen en de herkomst ervan te achterhalen, waardoor ze in de ontwerpwereld van Zuid-Californië bekendstond als een soort wonderkind... wat hoogstwaarschijnlijk ook de reden was waarom ze het Thornton Ladd-huis hadden gekregen.

Maar het is Sophies portfolio met interieurontwerpen die ervoor heeft gezorgd dat de deal is gesloten, en waag het niet die opdracht nu van haar af te nemen. Kendall moest de drang om bij dit project toch de touwtjes in handen te nemen proberen te onderdrukken en Sophie haar moment van roem gunnen. En zij zou er zijn om bij te springen als er iets fout ging.

Kendall duwde de deur van haar slaapkamer open en liet haar adem ontsnappen, waarna ze haar koffer boven op de kast tilde. Terwijl de rest van het huis vol stond met antieke meubelen en gedecoreerd was met rijkgekleurde stoffen, was haar kamer zeer minimalistisch ingericht, en bijna magertjes als het om decoratie ging. Het enige wat haar kamer rijk was, waren een eenvoudig metalen bed met een donzig wit dekbed en een bankje met een gevlochten zitting aan het voeteneind, een enkel schilderij aan de muur en een groot, tot op de draad versleten Perzisch tapijt dat bijna de gehele houten vloer bedekte. Mooi, eenvoudig en rustig. Een plaats waar ze zich kon concentreren en ontspannen.

Haar toevluchtsoord, en wel een waar niemand, zelfs Sophie niet, ooit binnenkwam.

Het enige probleem was dat het niet echt van haar was, en dat ze het op elk denkbaar moment zou kunnen verliezen. Waarschijnlijk zelfs al heel snel, als de huurprijs zo bleef stijgen.

Kendall trapte haar laarsjes uit en zette ze zorgvuldig op het schoenenrek in haar kast, waarna ze een paar platte schoenen gemaakt van gevlochten gerecycled plastic tevoorschijn haalde. Haar leren jasje hing ze op naast haar blazers en ruilde ze in voor een comfortabel zittend gehaakt vest. Haar lange blonde haar, dat aan het begin van de dag in zachte golven op haar rug had gehangen, maar tijdens de tien lange uren in het vliegtuig in de war was geraakt, maakte ze in een slordige knot boven op haar hoofd vast. Nu was ze er klaar voor om te gaan werken.

Ze verliet haar slaapkamer weer en toen ze even daarna de kantoorruimte binnenstapte, was Sophie gehaast een aantal dingen in haar canvas schoudertas aan het pakken.

‘Wat is er aan de hand?’

Sophie keek met een schuldige blik op. ‘Het spijt me. Ik kreeg net een belletje van Renee Thomas. Ze staat nu in de showroom van een tegelhandelaar en ze heeft iets gevonden wat ze mooi vindt. Ze wil dat ik nu meteen naar haar toe kom.’

‘O.’ Kendall knipperde met haar ogen. ‘Natuurlijk. Ga maar. We praten wel als je weer terug bent. Ik moet toch nog wat post afhandelen.’

Sophie grijnsde. ‘Ik zal op de terugweg iets te eten en een fles wijn meenemen.’

Kendall forceerde een glimlach. ‘Zorg er dan maar voor dat het een goede fles wijn is. Geniet van je afspraak. En ga nu je cliënt maar van zichzelf redden.’

‘Erg, hè?’ Sophie rolde met haar ogen, maar de blik van opwinding op haar gezicht vertelde dat er op dit moment niets was wat ze liever wilde doen. ‘Tot straks.’

Kendall knikte, ging op haar bureaustoel zitten en draaide Sophie haar rug toe, alsof ze al was vergeten dat ze wegging. Ze wilde

haar niets verwijten – cliënten deden de hele tijd dit soort dingen. Dan zeiden ze dat ze de keuze voor tegels en het toezicht op de inrichting volledig aan jou overlieten, maar ondertussen staken ze dan toch al hun vrije tijd in het bestuderen van catalogi en het struinen door showrooms. Soms hadden ze een geweldige smaak en maakte dat je werk alleen maar makkelijker; maar meestal moest je op een diplomatieke manier proberen uit te leggen dat glazen mozaïektegeltjes al jaren geleden uit de mode waren geraakt en dat die sowieso al niet pasten bij een bungalow in de Craftsman-stijl.

Toen de voordeur achter Sophie dichtviel, benadrukte dat de plotselinge stilte in de ruimte. Kendall liep naar de boekenplank en zette de bluetoothspeaker die was verbonden met haar telefoon aan, waarna ze weer aan haar bureau ging zitten om haar uitpuilende postbakje aan te pakken. De helft ervan was reclamedrukwerk en de andere helft waren rekeningen, die ze aan haar werkbriefjes moest koppelen en vervolgens naar Sophie moest sturen, zodat die ze kon betalen. Maar toen streken haar vingers over een dunne, zakelijk uitziende envelop, waarvan de linnen textuur opviel tussen al het goedkope papier erboven en eronder.

‘Jasper Lake, Colorado?’ mompelde Kendall toen haar blik op het retouradres in de linkerbovenhoek viel. Ze was geboren en getogen in Colorado, maar ze had daar verder geen familie meer. Ze had sowieso geen familie meer. En ze had zeker nog nooit gehoord van een plaats die Jasper Lake heette. Hopelijk was het geen ‘uitnodiging’ om mee te doen aan een unieke mogelijkheid om geld te verdienen. Kendall liet het lemmet van haar zilveren briefopener onder de flap glijden en trok vervolgens één enkel velletje papier uit de envelop. Dikke zwarte letters bovenaan de pagina vertelden dat dit een ‘Kennisgeving aan de erven’ was, gevolgd door een mededeling in kleinere letters: *Aangaande de nalatenschap van mevrouw Constance Green.*

Aan de erven en begunstigen van de bovengenoemde nalatenschap: hier volgt de formele kennisgeving dat mevrouw Constance Green, verder te noemen: de overledene, op 8 september 2016 is

gestorven en dat u recht hebt of zou kunnen hebben op (een deel van) haar nalatenschap. Meester in de rechten Matthew Avery, gevestigd op Main Street 21 in Jasper Lake, Colorado, is aangesteld tot executeur-testamentair. Alle documenten, processtukken en informatie aangaande de nalatenschap zijn gedeponeerd bij de rechtbank van Clear Creek County, onder zaaknummer R000049872. U kunt nog tot uiterlijk 21 oktober 2021 uw aanspraak op (een deel van) de nalatenschap laten gelden. De baten van deze nalatenschap zullen dertig dagen na dagtekening van deze kennisgeving worden uitgekeerd. Behandeld door de executeur-testamentair van mevrouw Constance Green...

Toen het haar niet meer lukte om verder te lezen, liet Kendall het papier zakken. Haar handen beefden zo hevig dat ze de brief niet meer stil kon houden.

Constance Green.

Ze had die naam nog niet eerder gehoord, maar ze deelden dezelfde achternaam, en iemand informeerde haar dat ze een deel van de nalatenschap van deze vrouw had geërfd. Dat moest wel betekenen dat ze op de een of andere manier aan elkaar verwant waren.

In de 24 jaar sinds ze in een kinderdagverblijf in een buitenwijk van Denver was achtergelaten, had ze zich altijd voorgesteld dat er ooit zoiets zou gebeuren. Maar nu het ook daadwerkelijk zo was, had ze absoluut geen idee wat ze ermee aan moest, behalve dan de advocaat bellen wiens naam en telefoonnummer op het briefhoofd waren gedrukt.

En misschien, heel misschien, zou ze nu uiteindelijk te weten komen wat er met haar moeder was gebeurd.

Kendall aarzelde een kort moment voordat ze haar telefoon pakte en het nummer intoetste.

De telefoon ging over en ze verwachtte half-en-half dat ze een secretaresse aan de lijn zou krijgen, maar in plaats daarvan klonk er even later een norse stem door de telefoon. 'Matthew Avery.'

Kendall schraapte haar keel, de woorden leken plotseling ergens

binnen in haar te blijven steken. ‘Meneer Avery. Mijn naam is Kendall Green. Ik heb zojuist een brief ontvangen –’

‘Kendall Green!’ De stem van de advocaat dreunde door de speaker, nu meer enthousiast dan nors. ‘U bent echt op het nippertje.’

Ze knipperde. ‘Sorry?’

‘De uiterste datum. 21 oktober. Dat is over minder dan twee weken.’

‘Ja, dat weet ik, maar ik heb de brief zojuist ontvangen. Ik ben de afgelopen maand op reis geweest en ik ben pas vandaag weer thuisgekomen.’

‘Juist. Maar ze is al bijna vijf jaar geleden overleden en het is nogal een penibele situatie voor Jasper Lake.’

Kendall drukte haar vingertoppen tegen haar slapen en probeerde de informatie, die meer klonk als een innerlijke monoloog van de advocaat, te vatten. ‘Voor het dorp? Ik was onder de indruk dat dit iets te maken had met een nalatenschap van een familielid.’

Het werd stil aan de andere kant van de lijn. Ze haalde haar telefoon van haar oor om te controleren of ze nog steeds verbinding had en zodra ze zag dat dat zo was, bracht ze hem weer naar haar gezicht. ‘Hallo?’

‘Het spijt me. Ik...’ Matthew Avery klonk een beetje verward. ‘Heeft niemand contact met u opgenomen toen Connie overleed?’

Er borrelde een lach in haar op en ze was zich ervan bewust dat er een zweempje hysterie in doorklonk. ‘Meneer Avery, ik ben op vijfjarige leeftijd aan mijn lot overgelaten en ben opgegroeid bij pleeggezinnen. Ik was me er niet van bewust dat ik nog familie had. Ik ken zelfs hun namen niet.’

De advocaat aan de andere kant van de lijn zuchtte diep. ‘Nou. Ik had absoluut niet verwacht dat ik degene zou zijn die u hiervan op de hoogte brengt. U weet wellicht dat uw moeders naam Caroline was, en ik kan u verder helaas weinig over haar vertellen. De nalatenschap waar het hier om gaat behoorde echter toe aan Constance. Uw oma.’

Een oma. Ze had een oma. Natuurlijk had ze een oma, maar blijkbaar dus ook nog een die daadwerkelijk wist van haar bestaan? Als ze had geweten dat Kendall nog leefde, waarom had ze dan geen contact met haar gezocht? En waarom had het iemand vijf jaar gekost om haar te laten weten dat ze was overleden? Voor zover Kendall wist, had ze de vrouw nooit ontmoet en daarom kwam de plotselinge steek van gemis als een schok.

Avery was weer aan het praten en ze realiseerde zich dat ze een groot deel van zijn woorden had gemist toen hij zei: 'Kom zelf maar eens kijken, dan kunt u beslissen wat u ermee wilt doen.'

'O, sorry, wat zei u?'

'Ik weet dat dit veel is om te verwerken, juffrouw Green. Maar het gaat om een forse hoeveelheid land, en omdat u de enige erfgenaam bent, zal het over minder dan twee weken vervallen aan het departement als u de nalatenschap niet formeel opeist. Dat kunt u ook op afstand doen, maar ik denk dat het makkelijker zal zijn als u het hier ter plaatse afhandelt.'

Avery sprak verder, maar Kendall luisterde niet meer. Een forse hoeveelheid land. De grondprijs in Colorado werd steeds duurder, toch? Dat betekende dat een stuk land zelfs in een klein dorpje iets waard zou moeten zijn. En met de huurverhoging die nu op stapel stond, had ze geen tijd voor sentimenteel gedoe.

'Natuurlijk,' zei ze, haar stem voor het eerst tijdens dit telefoongesprek resoluut. 'Ik kom zo snel mogelijk.'

2

Toen Kendall bij het bord met daarop 'Jasper Lake' van de doorgaande weg af draaide, was ze teleurgesteld omdat ze niets van herkenning voelde. Dat was natuurlijk dwaas. Want voor zover zij wist, was ze hier niet geboren, en als dat wel het geval was, zou ze zich het nog niet herinneren. Er was dus geen enkele reden om ook maar enige band met deze plek te voelen, of haar wortels hier nu lagen of niet.

Nee, het enige wat ze op dit moment merkte, was de aanhoudende misselijkheid die ze al voelde sinds de onrustige afdaling naar de internationale luchthaven van Denver en die niet minder was geworden tijdens de bochtige klim naar het bergland van Colorado in haar gehuurde Ford Explorer.

Al was het waarschijnlijker dat die misselijkheid werd veroorzaakt door de wetenschap dat ze over vijf minuten oog in oog zou staan met een deel van haar verleden waarvan ze nooit had geweten dat het bestond.

Het asfalt ging over in een aangestampte zandweg, al zou het ook een verharde weg kunnen zijn waar zo veel modder op lag dat je de weg eronder niet meer kon zien. Bergen sneeuw lagen aan weerszijden van de weg, waar een sneeuwschuiver ze zo te zien had achtergelaten. De meeste sneeuw zag grijs, maar hier en daar was er een glimpje vers wit te bespeuren. Ze matigde haar snelheid toen de weg zo hobbelig werd dat haar tanden ervan begonnen te klapperen en keek naar de in blokhutstijl opgetrokken gebouwen links en rechts van haar. Aan het ene pand hing een bord dat vertelde dat daar sneeuwscooters werden verhuurd en boten voor wildwaterraften; in het andere kon ze terecht voor alle benodigdheden voor ijsvissen. Een vlugge blik op de thermometer in de auto vertelde haar dat het buiten, om twee uur 's middags, vijfenhalve graad boven nul was.

Ongelooflijk. Ze was overduidelijk niet meer in Zuid-Californië.

Ze wierp een blik op de navigatie-app van haar telefoon, draaide de hoofdstraat van het dorp in en hield plotseling haar adem in. Gebouwen van hout en baksteen schaarden zich samen langs een houten promenade. De levendige uithangborden identificeerden ze als cafés, ijsbarretjes en een fudgewinkeltje. Na ongeveer elk huizenblok gaf een zijstraat een glimp prijs van het oogverblindende blauw daarachter – het meer Jasper Lake dat deze plaats zijn naam had gegeven. Het gerimpelde oppervlak weerspiegelde de zon als diamanten. Hoewel ze wist dat het waarschijnlijk nog maar een maand zou duren voor het meer helemaal was dichtgevroren, smachtte de waterliefhebber in haar ernaar haar tenen er even in te steken.

Maar ze was hier niet voor een vakantie. Ze was hier om de nalatenschap van de voor haar onbekende oma op te eisen, en dat net op tijd... Het had haar bijna een week gekost om een betaalbare vlucht te vinden en alles zodanig te regelen dat ze naar Colorado kon vliegen, waardoor ze nu nog minder dan een week had om aanspraak te maken op haar erfenis, voordat die zou vervallen aan het departement. En als ze de advocaat moest geloven, was het voor Jasper Lake van groot belang dat ze dat voorkwam, al wist ze niet waarom.

De pin op haar navigatie vertelde haar dat het kantoor van Matthew Avery zich ergens aan haar linkerkant moest bevinden. Daarom besloot ze snel een van de schuine parkeervakken aan weerskanten van Main Street in te draaien, recht voor een blauwgeschilderd, met planken betimmerd gebouw dat werd aangeduid als het kantoor van 'Matthew Avery, advocaat'. Ze griste haar handtasje van de rijdersstoel, haar donsjas van de achterbank en stapte uit de auto.

Maar daar had ze ook meteen weer spijt van. Op het moment dat de koude lucht haar blote huid raakte, rilde ze over haar hele lichaam. Onhandig stak Kendall haar armen in de parka en ritste hem zo snel mogelijk dicht, en het verraste haar dat de wind zo bijtend was. Hoe kon het nu zo koud zijn terwijl de zon helder scheen?

‘Je moet dit maar gewoon een paar dagen doorstaan,’ mompelde ze tegen zichzelf terwijl ze de houten promenade op stapte en richting het advocatenkantoor liep. Bij elke stap maakten haar stevige schoenen een doffe dreun op de houten ondergrond. Maar toen bevroor ze – figuurlijk deze keer. Een handgeschreven briefje dat aan de binnenkant van het raam was geplakt vermeldde: *Afwezig, op elandenjacht*.

‘Wat?’ barstte ze uit. Ze draaide zich om, in de hoop dat ze iemand zou zien – al was het Avery zelf – die haar kon vertellen dat dit een grap was, maar de promenade was zo goed als verlaten.

Ge-wel-dig. Ze was helemaal deze kant op gevlogen – had hem zelfs laten weten dat ze kwam! – en hij was doodleuk gaan jagen? O nee, sorry, op *elandenjacht*? Want dat maakte natuurlijk een groot verschil als het ging om de vraag waarom hij niet, zoals elke normale advocaat, aan het werk was op zijn kantoor. Ze trok haar telefoon uit haar zak, tikte nijdig op een paar knoppen om Avery te bellen en wachtte terwijl hij overging.

In het gebouw begon een ouderwetse kantoortelefoon te rinkelen.

Serius? Had hij zijn kantoortelefoon niet eens doorgeschakeld naar zijn mobiel? Ze wist wel dat ze in de bergen van Colorado was, maar toch niet in het jaar 1972?

Ach, in een dorpje zo klein als dit kende iedereen vast iedereen. Er moest iemand zijn die Avery’s mobiele nummer had. Om zichzelf te oriënteren draaide ze nogmaals langzaam om haar as. Maar dat hielp natuurlijk niet veel, ze had immers geen idee waar ze hier iets kon vinden. Uiteindelijk besloot ze maar in de richting van het meer te gaan. Daar stonden meer gebouwen dan in het deel van het dorp waar ze al doorheen was gereden en er was daar vast ergens een dorps huis of een Kamer van Koophandel.

Die waren er inderdaad allebei, ontdekte ze nadat ze slechts één straat verder was gelopen, en ze waren ook nog eens allebei gevestigd in een enorm gebouw dat was opgetrokken in dezelfde rustieke blokhutstijl als die de rest van de pittoreske Main Street domineerde. Een donkerharige man gekleed in een spijkerbroek,

een trui met capuchon en een met schapenwol afgezette leren jas stond op een ladder dicht bij de ingang, waar hij bezig was een kunststof spandoek op te hangen.

‘Neem me niet kwalijk!’ riep ze hem toe.

Hij sloeg nog gauw een spijker door een metalen oogje aan het uiteinde van het spandoek voordat hij zijn gezicht naar haar toe keerde. Ze werd meteen getroffen door de krachtige blik in zijn helderblauwe ogen.

Ook goedemiddag! Misschien was dit reisje naar Jasper Lake toch nog de moeite waard.

Ze had gedacht dat ze inmiddels wel immuun was geworden voor knappe gezichten, maar haar gedachten kwamen toch net een fractie langzamer dan ze had gewild. ‘Hallo... Weet je toevallig hoe ik Matthew Avery, de advocaat hier, kan bereiken? We hebben vandaag een afspraak, maar hij is er niet.’

Iets wat leek op herkenning verlichtte het knappe gezicht van de man en hij klom de ladder af. ‘Dan moet jij Kendall Green zijn. Matthew vertelde me al dat je zou komen en heeft me gevraagd een oogje in het zeil te houden.’

‘O.’ Het idee dat de advocaat misschien toch niet spoorloos was verdwenen, bracht Kendall even van haar stuk. ‘Echt?’

De man maakte aanstalten zijn hand naar haar uit te steken, toen het tot hem leek door te dringen dat hij nog een hamer vast had. Snel verplaatste hij die naar zijn andere hand en deed een nieuwe poging. ‘Gabriel Brandt. Maar je mag me gewoon Gabe noemen. Dat doet ongeveer iedereen hier.’

Gabriel Brandt. Kendall nam hem heimelijk in zich op. Hij was ergens in de dertig, veronderstelde ze, en had donker haar dat aan de bovenkant redelijk lang was en nogal verward was, waarschijnlijk als gevolg van de sterke bries die over de promenade trok. Hij was ook zeker vijf centimeter langer dan zij, wat betekende dat hij een behoorlijke lengte had, aangezien zij met deze stevige schoenen aan al de een meter tachtig aantikte. Ter hoogte van zijn dijbeen zat er een verfvlek op zijn spijkerbroek, en zijn werkschoenen waren al flink versleten. Was hij wellicht

de klusjesman van het dorp? Of onderhield hij het dorpshuis?

Plotseling besepte ze dat hij nog steeds op een reactie stond te wachten. Snel schonk ze hem een halfhartig knikje. ‘Nou... volgens mij heb je mij gevonden. Of ik jou. Wat nu?’

‘Hij heeft binnen wat papieren achtergelaten die jij moet tekenen. Daar zouden we mee kunnen beginnen.’ Gabe Brandt haalde de ladder voor de toegangsdeur van hout en glas vandaan, trok die vervolgens open en liet haar voorgaan naar binnen.

De verwarming in het gebouw stond overduidelijk op volle toeren te draaien, want zodra ze er binnenstapte, werd ze overvallen door de warmte. Ze liet haar jas van haar schouders glijden, maar de sjaal hield ze om haar nek geslagen. In de paar minuten dat ze buiten was geweest, was er een intense kou in haar botten getrokken en het zou zeker nog de hele nacht kosten om die weer kwijt te raken. Er was een reden waarom ze, hoewel ze in Colorado was opgegroeid, had besloten in Californië te gaan wonen. Het weer hier had nooit echt bij haar gepast, en ze had de warmte van de zomer altijd in zich opgezogen alsof ze die voor de rest van het jaar kon bewaren.

Gabe liep rakelings langs haar heen. ‘Deze kant op.’ Ondanks de rustieke buitenkant was het interieur van het gebouw een en al hout en glas – van hoge kwaliteit, een beetje wat zij zou gebruiken als ze een interieurontwerp moest maken voor een skiresort of een vakantieoord in de bergen. De bordjes op de deuren die ze passeerden, vertelden haar welke verschillende kantoren er in dit ene gebouw waren gehuisvest: Kamer van Koophandel, handhaving, kantoren van de gemeenteraad. Uiteindelijk hield Gabe stil voor een deur waarop ‘Burgemeester van Jasper Lake’ stond en duwde die nonchalant open.

Er was niemand in het voorste deel van het kantoor, waar overduidelijk de secretaresse behoorde te zitten – misschien was zij ook op elandenjacht – maar hij leek niet van zijn stuk gebracht door haar afwezigheid en stapte gewoon door een volgende deuropening, die toegang gaf tot een smaakvol ingericht kantoor.

Kendall aarzelde. ‘Ik kan wel wachten tot er iemand terugkomt,

weet je. Ik heb nu ook weer niet zo veel haast.’

‘O, Linda moest haar dochter van school ophalen. Buikgriep. En daarbij: zij weet hier verder niets van.’ Hij begon door de stapels paperassen op het bureau te snuffelen en zodra hij er een vluchtig had doorzocht, schoof hij die aan de kant.

‘Zou je dat nu wel doen?’ vroeg Kendall.

Hij keek op en een langzame glimlach verspreidde zich over zijn gezicht. ‘Aangezien dit mijn bureau is... Ja, ik denk het wel.’

Pas toen drong het tot haar door; het was alsof ze door een lawine omver werd geblazen. Haar wangen begonnen te gloeien. ‘*Jij bent de burgemeester.*’

‘Ja, volgens 642 inwoners van Jasper Lake wel.’

‘Maar op het bord stond dat het plaatsje 750 inwoners telt.’

‘Tja, wat moet ik daar nu over zeggen? Iets meer dan honderd anderen hadden zo hun twijfels.’ Hij haalde zijn schouders op, maar glimlachte nog steeds. ‘Wist je het echt niet? Heeft Matthew het je niet verteld?’

Nu ze wist dat deze man de burgemeester was, liet ze zichzelf zonder gewetensbezwaren op een van de leunstoelen voor het bureau zakken. ‘Matthew heeft me eigenlijk bijna niets verteld. Alleen dat ik nog maar weinig tijd heb en dat ik iets moet opeisen bij het departement. Ik weet niet eens hoe hij me heeft gevonden en waarom hij dat vijf jaar geleden niet al heeft gedaan, als ik toch zo makkelijk te vinden was.’

Gabes gezichtsuitdrukking werd meelevend. Maar in plaats van achter het bureau plaats te nemen, ging hij op de rand van het bureaublad zitten. ‘Daar zijn we je een excuus voor verschuldigd. De executeur-testamentair van je oma bleek ziek te zijn. Hij beweerde al het nodige te hebben gedaan om je te vinden, maar uiteindelijk is hij gestorven. En heel eerlijk gezegd, is het er vervolgens bij ingeschoten om je te zoeken. Pas toen het bij het aanvaarden van mijn ambt onder mijn aandacht werd gebracht dat de niet-opgeëiste nalatenschap zou vervallen aan het departement, bedacht ik dat de firma van de executeur de dossiers blijkbaar niet aan zijn opvolger, Matthew Avery, had overgedragen en dat

het testament dus niet naar behoren was afgehandeld. Ik huurde een firma in die gespecialiseerd is in het opsporen van vermiste erfgenamen en na veel onderzoek kwamen ze met jou op de proppen. Ik snap echt niet waarom ze je vijf jaar geleden niet hebben gevonden.'

'Ik wel,' zei Kendall. 'Ik ben pas vier jaar geleden mijn eigen bedrijf begonnen. Tot dat moment leefde ik behoorlijk zelfvoorzienend. Ik had zelfs niet eens een eigen bankrekening.'

'Aha. Nou, dan klinkt het inderdaad logisch. Ze zoeken meestal in openbare registers om zo alleen de meest aannemelijke kandidaten met een bepaalde naam over te houden.'

'Wat niemand me heeft uitgelegd, is waarom er zo veel haast bij is. Waarom is het zo'n ramp als het perceel vervalt aan het departement? Ik bedoel: ik vind het fijn dat jullie het onder mijn aandacht hebben gebracht, hoor... maar waarom zijn jullie er zo op gebrand het juiste te doen? Jullie hadden het ook gewoon kunnen laten lopen.'

'Het gaat hier niet om zomaar een lapje grond. Het perceel is... speciaal.'

Kendall keek hem recht aan. 'Speciaal? Op welke manier?'

Hij bleef een lang ogenblik stil, waarin hij haar in zich opnam. 'Volgens mij kun je dat het beste zelf gaan bekijken.'

‘Een heerlijk boek van een zeer getalenteerd auteur.’

– Francine Rivers

Een Wereld van Verschil

Interieurdesigner Kendall Green is opgegroeid in pleeggezinnen. Ze slaat dan ook steil achterover wanneer ze hoort dat ze niet één, maar zelfs vijf huizen heeft geërfd van haar tot dan toe onbekende grootmoeder. De huizen staan in het dorpje Jasper Lake. Kendall reist erheen om de huizen klaar te maken voor de verkoop, maar eenmaal ter plekke ontdekt ze dat de keuze om de huizen te verkopen verregaande consequenties zal hebben voor het dorp. De jonge burgemeester Gabriel Brandt doet dan ook hard zijn best om Kendall op andere gedachten te brengen. Maar om de knoop te kunnen doorhakken, moet Kendall eerst op zoek naar de waarheid over haar eigen verleden.

Een wereld van verschil is een sprankelende en ontroerende roman over in het reine komen met je verleden en ontdekken waar je thuishoort.

Carla Laureano schrijft feelgoodromans waar je helemaal in kunt verdwijnen. Ze won meerdere prijzen voor haar werk.

Eerder verscheen van haar *Vijf dagen op Skye*.

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

ISBN 9789029732710 NUR 302

9 789029 732710